

een tiental jaren moesten nagaan om te ondervinden of ook alles behoorlijk was geboekt, waarbij hun bleek dat er nog verscheiden posten bij te boeken waren.

Dit is de laatste herinnering, die ons bewaard is aan den man, door wiens winzucht Nederland een der nadrukken van «Aan het Volk van Nederland» bezit, waarvan hij echter financieel niet veel vruchten plukte.

Hoe gaarne ik den lezers ook de verdere lotgevallen van Isaak de Koning zoude mededeelen, de bronnen ten archieve, die overigens zoo mild vloeiden, weigerden mij met eene enkele uitzondering hunnen dienst. Hij was boekhouder bij verschillende Heeren, dit weten wij, en de jongste dochter van Holtus noemde den Heer Caarten als een van die. Maar was hij altijd boekhouder? Of verzocht de Collecteur Lydeloff den 10 November 1764 ter secretarie «assistentie als naar gewoonte» ter inventarisatie en executie van zijn bezitting? En werd Petrus Vink, na deliberatie daartoe, «als clerq», geordonneerd dien collecteur behulpzaam te zijn in de boedels van Isaak de Koning en Pieter Lodesteyn? Was de Koning dan toen, evenals Lodesteyn, slijter? Is misschien de Heer Caarten, die als patriot bekend stond, de man geweest voor wien de Koning zich als tusschenpersoon gesteld heeft, indien de herdruk dan door een «grooten heer» moet aangemoedigd zijn en was er een oorzaak waarom hij, de laatste van allen, vrijheid vroeg om in zijn vaderland terug te komen? Ik kan, ondanks alle aangewende moeite, op geen dezer vragen tot nu toe eenig antwoord geven.

Slechts weet ik dat hij op 9 October 1786 een adres tot terugkeer indiende (1), waaruit het volgende nog wetens- en naar mijn oordeel, ook geloofwaardig is.

(1) Crimineel Besoigne en Examenboek N°. 43.